

Arrest

nr. 313 618 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U, H.H., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Raza Khel, een dorp gelegen in het Azra district, provincie Logar. U bent Pashtoun van etnische origine en bent een soenniet. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

U bent ongeschoold en heeft enkel wat religieuze lessen bij uw ouders thuis gevolgd. Er waren geen grote madrassa's in de regio en aan de moskee werd ook niet veel les gegeven. U kan enkel Pashtu spreken, lezen en schrijven.

U trok mee met uw vader rond. Ofwel gingen jullie op het veld werken ofwel gingen jullie in de bergen hout verzamelen. U had geen vaste bezigheden. U hield zich bezig met waar uw vader zich ook mee bezighield. In

het eigen dorp had uw gezin vier velden in het bezit. Uw taken varieerde van het brengen van eten naar uw vader, de aardappelen of wietteelt helpen oogsten, irrigeren van de gronden en thee brengen. De aardappelen waren voor jullie eigen gebruik en de oogst van de wietteelt werd verkocht door uw vader. De taliban kwam regelmatig langs om ushr te innen, zowel geld of wiet.

De taliban kwam voor de eerste keer met vijf onbekende personen naar uw huis om met uw vader te praten. Ze hadden aan uw vader gevraagd of ze u konden meenemen en rekruteren. Uw vader had dit geweigerd. Na drie dagen, kwamen ze opnieuw met drie andere personen van de taliban met dezelfde vraag, waarop uw vader dit opnieuw weigerde. De derde keer kwamen ze langs met vijf personen, die u deze keer ook niet kende, met opnieuw dezelfde eis en dit keer ook met doodsb bedreigingen. Indien u niet zou meegaan, zouden ze u meteen doden. U bent meegegaan. Ze hebben u meegenomen naar een trainingskamp in de bergen, in Loy Naw. Het lag op een half uur van uw dorp. U was er nog nooit geweest. Tijdens de training, leerde u bepaalde gevechtstechnieken en kreeg u een wapentraining. Na ongeveer 25 dagen hebt u toestemming gevraagd aan de overste, M.W., om naar huis te gaan zodat u uw ouders kon zien. U mocht het kamp verlaten voor twee of drie nachten op voorwaarde dat u snel zou terugkeren. U heeft aan uw ouders verteld over uw ervaring in het kamp. U wou niet terugkeren. U bent twee dagen thuis geweest waarop u de derde dag vroeg in de ochtend bent vertrokken met de hulp van uw paternale oom, B.. Voordien had u of uw familie geen problemen met de taliban.

Na uw vertrek kwam de taliban meteen bij u thuis langs. Uw vader vertelde hen dat hij zelf niet wist waar u zich bevond. Daarna kwamen leden van de taliban nog een aantal keren langs. Twee maanden geleden legde de taliban uw vader een boete op van 30.000 Afghani (AFN) omdat ze nog altijd niet weten wat uw vader met u gedaan heeft.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Hongarije, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Op 17 februari 2021 werden uw vingerafdrukken afgenomen in Roemenië. Op 3 mei 2021 bent u in België gearriveerd en op dezelfde dag dient u hier een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest dat de taliban u zal vermoorden indien u terug zou keren naar Afghanistan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kopieën van de taskara van van uw ouders en broers neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken.

Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw zogenaamde rekrutering door de taliban. Uw verklaringen omtrent de wijze waarop u gerekruteerd werd bevatten immers vaagheden en tegenstrijdigheden en stemmen bovendien niet overeen met de beschikbare informatie van het CGVS.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 24 juni 2021, stelt dat u bij het uitvoeren van uw medisch onderzoek op datum van 22 juni 2021 ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 20,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u zich aanmeldde bij aankomst in België als niet-begeleide minderjarige en op 3 mei 2021 17 jaar oud zou zijn geweest, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u gezocht zou worden door de taliban nadat u weigerde om met hen mee te vechten en op de loop ging. U bent er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de **EUAA Country Guidance** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoonbaar waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om u te rekruteren, doch u blijft hier in gebreke.

U slaagt er bovendien niet in aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban, en kan niet wijzen op redenen waarom ze u in het bijzonder zouden willen rekruteren (CGVS p. 16). U beschikt immers niet over een bijzonder militair profiel, evenmin blijkt dat u over andere vaardigheden of bijzondere connecties beschikt die interessant zouden kunnen zijn voor de werking van de taliban. U geeft namelijk enkel aan een eenvoudige jongeman te zijn die zijn vader hielp met dagdagelijkse bezigheden zoals het bewerken van landbouwvelden en het verzamelen van hout.

Uw verklaringen aangaande uw vrees voor rekrutering door de taliban zijn niet alleen in strijd met de beschikbare informatie, maar bevatten danig veel interne tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden dat er opnieuw geen geloof aan gehecht kan worden.

Zo is het vooreerst bijzonder merkwaardig dat de taliban uit het niets jongeren aan huis zou benaderen om hen op te roepen en hen dezelfde dag zou meenemen (zie CGVS p.12). Dit zou immers een weinig efficiënte aanpak zijn van de taliban. Er kan namelijk verwacht worden dat de taliban de jongeren eerst zou warm maken voor het idee en het belang van jihad om hen vervolgens aan te moedigen de taliban te vervoegen om op die manier zoveel mogelijk jongens te overtuigen, in casu quod non. In deze situatie zou immers verwacht kunnen worden dat de taliban jullie meteen zou meenemen naar het opleidingscentrum en daar

houden. Door u eerst twee keer te benaderen en u pas de derde keer te bedreigen en mee te nemen, houdt ook geen steek (CGVS, p. 12). Indien de taliban u effectief zouden willen meenemen, hadden ze dit de eerste keer wel al gedaan. De drie pogingen van de taliban doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal. U verklaart bovendien dat u na ongeveer 25 dagen aan de taliban overste gevraagd zou hebben of u naar huis mocht gaan, waarvoor u toestemming kreeg (CGVS, p. 12 en 15). Dat de taliban u meenam om u vervolgens naar huis te laten gaan, gaf de taliban u immers een vrijgeleide om de regio te ontvluchten, wat weinig resultaten zou opleveren en wat weinig efficiënt is. Dat u als gedwongen rekrut de kans kreeg om te ontsnappen van de taliban, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaart immers dat op een dag enkele talibs uw vader zonder enige aanleiding benaderden met de vraag om u mee te nemen en te rekruteren (CGVS, p. 12). Nergens blijkt enige band tussen uw vader en deze talibs die u wensten in te lijven. Evenmin blijkt dat u of uw vader eerder enige sympathieën of medewerking hadden getoond aan de taliban, waardoor u beschouwd zou kunnen worden als betrouwbare rekrut van de taliban. U verklaart dat uw familie niet betrokken was bij de taliban (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen kan evenmin worden afgeleid dat u een voor de taliban bijzonder interessant profiel zou hebben. U verklaarde samen met uw vader in de velden te werken, maar geen andere activiteiten te hebben gehad. Gevraagd waarom ze u juist nodig hadden, antwoordt u het volgende: "Ze hebben mij meegenomen omdat ze mij wilden rekruteren. Ze wilden mij een opleiding geven om mij te laten strijden en te laten deelnemen aan de gevechten. " Dit overtuigt niet (CGVS, p.16). Om welke reden de lokale taliban u viseerden om u te rekruteren kan u niet aantonen. Uw verklaringen over uw inlijving bij de taliban stemmen dan ook niet overeen met de objectieve situatie volgens landeninformatie.

Uw kennis over de lokale taliban is voorts erg gering te noemen, wat moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met uw aangehaalde vrees. U baseert immers uw vluchtmotieven op uw problemen met de plaatselijke taliban. Gevraagd door de protection officer wat u over hen weet en wie ze zijn, blijft u oppervlakkig. U verklaart het volgende: "er zijn mensen uit verschillende regio's bij de taliban: lokale bevolking, Kandahar Pakistanen, Tsjetsjeen, hun plaatselijk leider heette M.W.". U kan evenmin vertellen wie van de taliban langskwam bij uw thuis om u te rekruteren (CGVS, p. 14). U beweert dat de meeste lokale inwoners de taliban niet steunden, maar baseert zich hier enkel op de veralgemening dat niemand de taliban graag had. U slaagt er echter geenszins in dit verder toe te lichten. Of er al dan niet andere dorpelingen problemenervaarden met de taliban, weet u evenmin. Gevraagd door de protection officer welke precieze activiteiten de taliban uitvoerden in jullie regio, antwoordt u als volgt: "Ik zag ze in en rond het dorp gaan en ze probeerden ook mensen te rekruteren zoals hen meenemen naar het kamp en dan vanuit dat kamp meenemen naar elders en in te zetten in vuurgevechten. In het dorp zelf probeerden ze ook problemen op te lossen van de mensen en voor de rest hadden ze geen bepaalde activiteiten. " (CGVS, p. 19). Ook hier blijft u zeer vaag en oppervlakkig. Indien u daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met de taliban, kan er toch vanuit gegaan worden dat u beter op de hoogte zou zijn over de lokale taliban leden en hun activiteiten. Uw onwetendheid over de actor van uw vervolging brengt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees ernstig in het gedrang.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van aannemelijke verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De voorgelegde taskara's staven onder meer uw identiteit, uw Afghaanse nationaliteit en uw herkomst uit Rais Abdullah, evenals de identiteit, nationaliteit en herkomst van uw familie. Dit zijn gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Hoe dan ook kunnen ze hoogstens uw verklaring omtrent uw gezinssamenstelling ondersteunen. U legt met andere woorden geen enkel bewijsstuk neer dat uw problemen met de taliban kan ondersteunen of bevestigen, wat eveneens toelaat vraagtekens te plaatsen naast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid,

haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land

niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country**

Guidance Afghanistan van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "wet van 15 december 1980"), artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna "EVRM"), de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel."

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"1. VOORAFGAANDE OPMERKINGEN

Verzoeker wenst, als voorafgaande opmerking, te onderlijnen dat zijn identiteit en nationaliteit niet betwist worden door de verwerende partij.

Zo wordt het niet betwist dat verzoeker een Afghaanse staatsburger is en dat hij afkomstig is uit het dorp Raza Khel, een dorp gelegen in het Azra district, provincie Logar.

2. BETREFFENDE DE VLUCHTELINGENSTATUS

2.1. Betreffende de bestreden beslissing

Verwerende partij meent dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. De tegenpartij baseert haar beslissing op de volgende redenen:

1) De tegenstrijdigheden met de algemeen beschikbare informatie over de rekruteringsmechanismen van de taliban

De tegenpartij meent dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn persoonlijke geval afwijkt van de algemeen beschikbare informatie over de rekruteringsmechanismen van de taliban : [...]

Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud dat hij niet de enige was die gerekruteerd werd door de taliban, maar ook al zijn andere dorpsgenoten, en ook andere jongeren uit de regio : "er waren heel veel andere jongens, maar een klein aantal van ons eigen dorp, zoals B., N., A. en H." (NPO, p. 14). Zijn dorpsgenoten werden op dezelfde manier als hem gerekruteerd (NPO, p. 16 – 17 : "Ik heb enkel met eigen dorpsgenoten kunnen spreken en ik heb hen denk ik ook gevraagd hoe ze naar daar gebracht waren. Ze zeiden dat ze ook gedwongen waren meegenomen en dat ze ook doodsbedreigingen hadden gekregen. Ik communiceerde niet met de andere jongens die uit andere regio's kwamen. Niemand durfde daar zaken in vraag stellen anders zouden ze meteen als spion bestempeld worden en dat wilde niemand").

Het geval van verzoeker wijkt dus niet af van de rekruteringsmechanismen die door de taliban in zijn eigen regio gehanteerd werden.

Verzoeker legt uit dat de taliban in zijn regio geen andere keuze had dan de jongeren massaal onder druk te zetten om zich tot hen aan te sluiten, aangezien zij weinig vrijwillige rekruten hadden. De lokale bevolking was eerder anti-taliban gezind en de taliban had dus weinig steun in de regio. Ook dit heeft verzoeker duidelijk uitgelegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud : "Wat was de houding/ opinie van dorpingen tav taliban? Er was niemand te vinden voor de taliban , ze steunden hen niet en ze hadden hen ook niet graag (...) Er waren wel mensen die hen misschien steunde, de meeste niet" (NPO, p. 18).

Verder dient er ook opgemerkt te worden dat de taliban verzoeker niet, van de ene dag op de andere, gedwongen meegenomen heeft. De talibanleden spraken vaak over de jihad in het dorp, in de moskee van Raza Khel enz. Zij hadden de volledige controle over het dorp en konden dan ook openlijk prediken en hun levensbeeld verkondigen. Zij spraken mensen aan, in de straat en op de velden ("Ja, dat vragen ze in het algemeen aan iedereen in het dorp. Als ze mensen tegenkomen in het dorp of als ze hen bezig zien op hun velden dan worden ze gevraagd om zich aan te sluiten en de juiste keuze te maken. Maar zolang er mensen niet tot gedwongen worden doen de mensen er eigenlijk niets mee" – NPO, p. 19).

De talibanleden zijn ook eerst twee keer naar verzoekers' huis gekomen, om hem te vragen om zich tot hen aan te sluiten alvorens verzoeker met hen meegegaan is. Gedurende deze twee eerste pogingen, was er geen sprake van bedreigingen : "Bij de eerste twee keren hebben ze steeds een normale toon aangehouden om te praten en het is ook daarom dat we weigerde om mee te gaan. Maar bij de derde keer zijn ze ons beginnen bedreigen" (NPO, p. 13).

De tegenpartij houdt dus duidelijk geen rekening met de context in dewelke de vervolgingsfeiten zich hebben afgespeeld : de taliban had de controle over het dorp van verzoeker (NPO, p 18), zodat hij dagelijks geconfronteerd werd met hun propaganda en ideeën. In deze context, hebben zij hem twee keer, op een “vreedzame” manier, gevraagd om zich tot hen aan te sluiten. Het is pas wanneer het duidelijk was dat verzoeker zich niet op vrijwillige basis zou aansluiten, en dat hij zich dus verzette tegen de verzoeken van de taliban, en zo zijn anti-taliban-sentimenten uitte, dat hij bedreigd werd en gedwongen meegenomen werd door de taliban om zich tot hen aan te sluiten.

Verzoeker wenst ook te benadrukken dat de conclusies die getrokken kunnen worden uit objectieve bronnen afhangen van de definities die gehanteerd worden van de termen “vrijwillige” en “gedwongen” rekrutering. Wij lezen in een rapport van de Norwegian Country of Origin Information Centre, dat ook gehanteerd wordt door de tegenpartij in andere dossiers, en hoe dan ook algemeen beschikbaar is: [...]

De definitie van “gedwongen rekrutering” die bijvoorbeeld gehanteerd wordt door de UNHCR (die concludeert tot het feit dat gedwongen rekrutering eerder de uitzondering is) sluit de rekruteringsmechanismen op basis van bredere dwangstrategieën uit (p. 16): [...]

Wij lezen ook in dit rapport, betreffende de behandelingen die ondergaan worden door personen die zich verzetten tegen de rekruteringmechanismen van de taliban (p. 18) : [...]

De taliban oefenden weldegelijk de effectieve controle op het dorp van verzoeker ! (NPO, p. 18). Verder lezen wij ook nog in het rapport : [...]

De verklaringen van verzoeker zijn dus helemaal niet tegenstrijdig met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt!

2) De kennis over de lokale taliban

De tegenpartij meent ook dat de kennis van verzoeker over de lokale taliban erg gering is : [...]

Verzoeker kan niet akkoord gaan met deze vaststellingen.

Voor wat betreft de leden van de taliban, heeft hij het volgende verklaard (NPO, p. 18) : [...]

De tegenpartij heeft nadien geen verdere vragen gesteld aan verzoeker om te weten of hij misschien nog meer informatie had, andere namen, enz. Hij dacht dus dat zijn antwoord voldoende was en heeft dan ook geen bijkomende informatie gegeven.

Voor wat betreft de verklaringen van verzoeker betreffende de steun van de dorpingen aan de taliban, wenst verzoeker te verduidelijken dat niemand openlijk zijn negatieve opinie over de taliban uitte. Dit was natuurlijk veel te gevaarlijk. Verzoeker heeft wel kunnen uitleggen hoe de dorpingen de taliban wel steunden : “Door het openlijk gewoon te zeggen dat de taliban goed zijn en in de meeste gevallen sloten ze zich ook vrijwillig aan bij hen. Ze steunden hen ook financieel of met hun wiet opbrengsten. Ze probeerden hen dan ook aan te moedigen om nog harder te gaan vechten en om hun regering te versterken. Hun aanwezigheid te versterken” (NPO, p. 18).

Waar de tegenpartij meent dat verzoeker niet weet of de dorpingen problemen ervaren met de taliban, kan verzoeker opnieuw maar zijn onenigheid uiten. Zo heeft verzoeker duidelijk uitgelegd dat ook andere dorpingen meegenomen werden door de taliban (NPO, p. 14 en 17), dat de taliban Ushr inden van de dorpingen (NPO, p. 9), dat de Malik van Azra ontvoerd werd (NPO, p. 11), enz.

In tegenstelling tot wat de tegenpartij beweert, meent verzoeker dus dat hij wel veel informatie heeft kunnen geven over de aanwezigheid van de taliban in zijn regio. Hoe dan ook, wordt zijn verblijf in Azra niet betwist.

3) Conclusie

In het licht van wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat de tegenpartij het relaas van verzoeker onvoldoende serieus heeft bestudeerd. De tegenpartij hanteert een ethnocentrische analyse van het relaas van verzoeker, maar houdt geen rekening met de specifieke context in Afghanistan en het leven onder het bewind van de taliban.

De tegenpartij argumenteert de beslissing vanuit haar eigen perceptie van wat wel of niet logisch of geloofwaardig is.

Verzoeker wenst ook de nadruk te leggen op zijn heel spontane verklaringen, o.a. betreffende zijn vasthouding in het kamp van de taliban (die trouwens niet aan bod komt in de bestreden beslissing).

2.2. Betreffende de staatsgreep van de Taliban in augustus 2021 en de verwestering van verzoeker

Verzoeker heeft Afghanistan verlaten in 2020 en verblijft sinds bijna twee jaar in België. Dit gunde hem de tijd om zich aan te passen aan de Westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit.

Verzoeker heeft zich aangepast aan de Westerse levensstijl (de integratie van vreemdelingen is trouwens één van de fundamenteën van het migratiebeleid van de Belgische asielinstanties sinds meerdere jaren). Hij kleedt zich op een Westerse manier en gedraagt zich op een Westerse manier. Verzoeker spreekt Frans en Engels, heeft veel Belgische vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving.

Verzoeker werkt vandaag voedingsfabriek waar hij ook varkensvlees manipuleert. Dit is door zijn familie geweten.

Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een asielaanvraag ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet.

Voor verzoeker is het in dergelijke omstandigheden onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan.

Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, om als "afvallige" te worden beschouwd.

De behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan werd de laatste jaren uitvoerig besproken en gedocumenteerd. De bezorgdheid is unaniem.

[uitgebreide analyse en verwijzing naar landeninformatie (onder andere rapporten van EUAA en UNHCR) in verband met de situatie bij terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in Europa; verwijzingen naar rechtspraak van de Raad]

In casu, heeft verwerende partij de persoonlijkheid van verzoekende partij helemaal niet beoordeeld. Voor verzoeker is het vandaag onmogelijk en denkbaar om terug te keren naar Afghanistan, omdat hij helemaal verwesterd is en ook op een Westerse manier denkt. Het zal voor hem onmogelijk zijn om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse manier van denken. Dit op zich zou al een vervolging zijn voor verzoeker.

[verwijzing naar rechtspraak van de Raad]

2.3. Betreffende het voordeel van twijfel

[theoretische uiteenzetting met betrekking tot het voordeel van de twijfel].

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus bij toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet argumenteert verzoeker bijzonder omstandig dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst uitgebreid naar landeninformatie inzake het handelen door de taliban en de situatie in Afghanistan. Hij betoogt dat de humanitaire crisis in Afghanistan een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Verder zet hij uiteen dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis/hongersnood.

Verzoeker benadrukt, middels verwijzing naar rapporten, dat er een consensus bestaat tussen de buitenlandse waarnemers dat er momenteel nog een groot gebrek is aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, over de uiteindelijke intenties van de Taliban en over de vooruitzichten van het land.

Inzake de subsidiaire bescherming wegens de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet) is verzoeker van mening dat Afghanistan zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. Verzoeker argumenteert over (i) incorrecte of gemanipuleerde informatie over realiteit ter plaatse, (ii) het bestaande willekeurig geweld, (iii) het niveau van geweld en aantal burgerslachtoffers, (iv) de aanvallen en aanslagen van de IS en ISKP alsook andere groeperingen die opkomen tegen de taliban en bijgevolg actoren van geweld zijn, (v) het doelgericht geweld met collateral damage.

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"3. OSAR, " *Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*, 26 maart 2021 [URL].

2.3. Bij aanvullende nota van 19 augustus 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL bij:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023;

- EUAA COI Query “Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 2 februari 2024.

2.4. In de aanvullende nota van 22 augustus 2024 verwijst verzoeker middels URL en citaten uit rapporten naar actuele landeninformatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Daarnaast voegt verzoeker volgend stuk bij de aanvullende nota:

“1) *Arbeidsovereenkomsten van onbepaalde duur*”.

2.5. Ter terechtzitting legt verzoeker een kopie van de aanvullende nota van 22 augustus 2024 neer en voegt hij twee extra stukken:

“1) *Arbeidsovereenkomsten van onbepaalde duur*

2) *attest werkgever*

3) *loonfiches*”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) *de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

b) *alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

c) *de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

d) *de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) *de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en

rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is. Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken.

5. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Samen met verweerder wordt vastgesteld dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 24 juni 2021, stelt dat u bij het uitvoeren van uw medisch onderzoek op datum van 22 juni 2021 ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 20,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u zich aanmeldde bij aankomst in België als niet-begeleide minderjarige en op 3 mei 2021 17 jaar oud zou zijn geweest, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid."

Bij gebrek aan enig verweer blijft voormelde motivering, die steun vindt in het administratief dossier, onverminderd overeind.

De voorstaande vaststellingen inzake verzoekers misleidende verklaringen over zijn leeftijd maken een negatieve indicatie uit voor wat betreft zijn algemene geloofwaardigheid.

6. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat hij Afghanistan is ontvlucht omdat de taliban hem gedwongen trachten te rekruteren.

Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan het door verzoeker naar voor geschoven vluchtrelaas, noch aan de vrees die hij hieruit puurt.

De motivering steunt op volgende elementen:

- wat betreft de door verzoeker voorgehouden gedwongen rekrutering blijkt uit de beschikbare informatie dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten; rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, waarbij beroep wordt gedaan op familiale of clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen;

- verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de gebruikelijke rekruteringswijze van de taliban en kan geen redenen duiden waarom de taliban hem dan wel in het bijzonder zouden willen rekruteren: verzoeker – een eenvoudige jongeman die zijn vader onder meer hielp op het veld – beschikt niet over een bijzonder militair profiel en heeft geen andere vaardigheden of bijzondere connecties die interessant zouden zijn voor de werking van de taliban (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16);

- verzoekers verklaringen over de aanpak van de taliban, waarbij ze verzoeker eerst twee keer benaderden en pas de derde keer bedreigden en meenamen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), houden geen steek;

- dat verzoeker als gedwongen rekrut de kans kreeg om te ontsnappen – verzoeker zou na ongeveer 25 dagen in het opleidingscentrum toestemming gekregen hebben om naar huis te gaan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, p. 15) – doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas;

- verzoeker kan niet duiden om welke reden de taliban verzoeker plots viseerden om hem te rekruteren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, p. 12, p. 16);
- verzoekers kennis over de lokale taliban is erg gering, wat niet valt te rijmen met zijn aangehaalde vrees (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14, p. 19).

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas, het hernemen van zijn verklaringen inzake zijn voorgehouden rekrutering, het verwijzen naar algemene informatie inzake rekrutering door de taliban, het beklemtonen van zijn kennis over de lokale taliban en het tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder. Dit vormt – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – geen dienstig verweer of concrete elementen die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker aannemelijk maken.

7. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie inzake de definitie van “gedwongen rekrutering” en rekrutering door de taliban. Hij meent dat zijn verklaringen helemaal niet tegenstrijdig zijn met objectieve informatie.

De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie dateert echter van 2012, 2016 en 2017. Een verwijzing naar deze gedateerde informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat de door verweerder gehanteerde recentere informatie van 2022 niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In navolging van verweerder stelt de Raad op basis van de beschikbare informatie vast dat de door verzoeker geschetste gedwongen rekrutering niet overeenstemt met de rekruteringswijzen van de taliban. Hieruit komt naar voor dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, waarbij beroep wordt gedaan op familiale of clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken of gemeenschappelijke belangen (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Verzoeker dient bijgevolg *in concreto* aan te tonen dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de gebruikelijke rekruteringswijze van de taliban en om welke redenen de taliban dermate veel moeite zouden doen om hem te rekruteren.

8. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat de taliban hem – een eenvoudige jongeman zonder bijzonder profiel of connecties – trachtten gedwongen te rekruteren. De bestreden beslissing stelt:

“Uw verklaringen aangaande uw vrees voor rekrutering door de taliban zijn niet alleen in strijd met de beschikbare informatie, maar bevatten danig veel interne tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden dat er opnieuw geen geloof aan gehecht kan worden. Zo is het vooreerst bijzonder merkwaardig dat de taliban uit het niets jongeren aan huis zou benaderen om hen op te roepen en hen dezelfde dag zou meenemen (zie CGVS p.12). Dit zou immers een weinig efficiënte aanpak zijn van de taliban. Er kan namelijk verwacht worden dat de taliban de jongeren eerst zou warm maken voor het idee en het belang van jihad om hen vervolgens aan te moedigen de taliban te vervoegen om op die manier zoveel mogelijk jongens te overtuigen, in casu quod non. In deze situatie zou immers verwacht kunnen worden dat de taliban jullie meteen zou meenemen naar het opleidingscentrum en daar houden. Door u eerst twee keer te benaderen en u pas de derde keer te bedreigen en mee te nemen, houdt ook geen steek (CGVS, p. 12). Indien de taliban u effectief zouden willen meenemen, hadden ze dit de eerste keer wel al gedaan. De drie pogingen van de taliban doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal. U verklaart bovendien dat u na ongeveer 25 dagen aan de taliban overste gevraagd zou hebben of u naar huis mocht gaan, waarvoor u toestemming kreeg (CGVS, p. 12 en 15). Dat de taliban u meenam om u vervolgens naar huis te laten gaan, gaf de taliban u immers een vrijgeleide om de regio te ontvluchten, wat weinig resultaten zou opleveren en wat weinig efficiënt is. Dat u als gedwongen rekrut de kans kreeg om te ontsnappen van de taliban, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaart immers dat op een dag enkele talibs uw vader zonder enige aanleiding benaderden met de vraag om u mee te nemen en te rekruteren (CGVS, p. 12). Nergens blijkt enige band tussen uw vader en deze talibs die u wensten in te lijven. Evenmin blijkt dat u of uw vader eerder enige sympathieën of medewerking hadden getoond aan de taliban, waardoor u beschouwd zou kunnen worden als betrouwbare rekrut van de taliban. U verklaart dat uw familie niet betrokken was bij de taliban (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen kan evenmin worden afgeleid dat u een voor de taliban bijzonder interessant profiel zou hebben. U verklaarde samen met uw vader in de velden te werken, maar geen andere activiteiten te hebben gehad. Gevraagd

waarom ze u juist nodig hadden, antwoordt u het volgende: “Ze hebben mij meegenomen omdat ze mij wilden rekruteren. Ze wilden mij een opleiding geven om mij te laten strijden en te laten deelnemen aan de gevechten. “ Dit overtuigt niet (CGVS, p.16). Om welke reden de lokale taliban u viseerden om u te rekruteren kan u niet aantonen. Uw verklaringen over uw inlijving bij de taliban stemmen dan ook niet overeen met de objectieve situatie volgens landeninformatie.”

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in de voormelde motivering concreet te ontkrachten of weerleggen.

Verzoeker citeert in het verzoekschrift zijn verklaringen uit het persoonlijk onderhoud en benadrukt duidelijk te hebben uitgelegd dat hij niet de enige was die gerekruteerd werd door de taliban, maar ook al zijn andere dorpsgenoten en andere jongeren uit de regio. Verzoeker komt echter in wezen niet verder dan het louter herhalen van zijn verklaringen en gaat hiermee ook voorbij aan de voormelde motivering dat de door verzoeker beschreven aanpak van de taliban niet efficiënt is. Er kan namelijk verwacht worden dat de taliban de jongeren eerst warm zouden maken voor het idee en het belang van jihad om hen vervolgens aan te moedigen om actief de taliban te vervoegen om op die manier zoveel mogelijk jongens te overtuigen, wat niet het geval is.

Verder stelt verzoeker in het verzoekschrift dat de taliban in zijn regio weinig vrijwillige rekruten hadden, omdat de lokale bevolking eerder anti-taliban gezind was. Dit betreft echter een blote bewering die verzoeker met geen enkel element ondersteunt en die overigens de door verweerder bijgebrachte informatie, waaruit blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans vrijwillig is, tegenspreekt.

Verzoeker benadrukt dat de taliban hem niet van de ene dag op de andere gedwongen hebben meegenomen en wijst tevens op de context waarin de vervolgingsfeiten hebben plaatsgevonden, waarbij de taliban de controle over het dorp hadden. Dit wijzigt echter niets aan de vaststelling dat niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker – die geen specifiek militair profiel heeft of belangrijke connecties – zouden viseren en hem eerst twee keer zouden benaderen om hem vervolgens de derde keer te bedreigen en mee te nemen. Evenmin kan dit verklaren waarom de taliban verzoeker na 25 dagen in het opleidingscentrum gewoon naar huis hebben laten gaan en hem zo de kans hebben gegeven om te ontsnappen.

9. De bestreden beslissing motiveert op terechte en pertinente wijze dat verzoekers onwetendheid met betrekking tot de lokale taliban de geloofwaardigheid van zijn relaas en hieruit voortvloeiende vrees ondermijnt. De bestreden beslissing stelt:

“Uw kennis over de lokale taliban is voorts erg gering te noemen, wat moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met uw aangehaalde vrees. U baseert immers uw vluchtmotieven op uw problemen met de plaatselijke taliban. Gevraagd door de protection officer wat u over hen weet en wie ze zijn, blijft u oppervlakkig. U verklaart het volgende: “er zijn mensen uit verschillende regio's bij de taliban: lokale bevolking, Kandahar Pakistanen, Tsjetsjeen, hun plaatselijk leider heette M.W.”. U kan evenmin vertellen wie van de taliban langskwam bij uw thuis om u te rekruteren (CGVS, p. 14). U beweert dat de meeste lokale inwoners de taliban niet steunden, maar baseert zich hier enkel op de veralgemening dat niemand de taliban graag had. U slaagt er echter geenszins in dit verder toe te lichten. Of er al dan niet andere dorpingen problemenervaarden met de taliban, weet u evenmin. Gevraagd door de protection officer welke precieze activiteiten de taliban uitvoerden in jullie regio, antwoordt u als volgt: “Ik zag ze in en rond het dorp gaan en ze probeerden ook mensen te rekruteren zoals hen meenemen naar het kamp en dan vanuit dat kamp meenemen naar elders en in te zetten in vuurgevechten. In het dorp zelf probeerden ze ook problemen op te lossen van de mensen en voor de rest hadden ze geen bepaalde activiteiten. “ (CGVS, p. 19). Ook hier blijft u zeer vaag en oppervlakkig. Indien u daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met de taliban, kan er toch vanuit gegaan worden dat u beter op de hoogte zou zijn over de lokale taliban leden en hun activiteiten. Uw onwetendheid over de actor van uw vervolging brengt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees ernstig in het gedrang.”

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging van de voorstaande motivering.

Waar verzoeker wijst op elementen die hij volgens hem tijdens het persoonlijk onderhoud wel duidelijk heeft uiteengezet over de taliban in zijn regio, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte en gebrekkige karakter van verzoekers kennis inzake de taliban in zijn regio blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes in verzoekers kennis aangaande zijn voorgehouden actor van vervolging zijn van die aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de verwijzing naar enkele vage en oppervlakkige opmerkingen.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (kopieën van de taskara van verzoeker, verzoekers ouders en broers) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. In het verzoekschrift en de aanvullende nota's - van 22 augustus 2024 en neergelegd ter terechtzitting - wordt uitgebreid verwezen naar landeninformatie over de situatie in Afghanistan en de risico's bij terugkeer uit Europa, alsook naar rechtspraak van onder meer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn verblijf in België en de wijze waarop hij dit verblijf invult, stelt dat hij zich heeft aangepast aan de westerse levensstijl en voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert. Verzoeker legt tevens stukken neer aangaande de omstandigheden van zijn verblijf in België.

Uit het geheel van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, blijkt heden niet dat in het algemeen of op het eerste zicht kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*" van mei 2024, p. 57-61).

Bijgevolg dient verzoeker te concretiseren dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gevisieerd en vervolgd. De bestreden beslissing stelt:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Hierbij dient er nog op gewezen dat verweerder in de aanvullende nota van 19 augustus 2024, ingevolge de update van de landeninformatie en analyse inzake de situatie voor terugkeerders uit Europa, tot dezelfde conclusie komt als in de bestreden beslissing.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift en de aanvullende nota's, waaronder een rapport van OSAR (stuk 3, bij verzoekschrift), ligt in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie en is dan ook niet in staat de voormelde appreciatie te doen ombuigen. Op basis van de voorgaande vaststellingen dient benadrukt dat de verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift en aanvullende nota's niet kan aantonen dat verzoeker in geval van terugkeer een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, maar blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

Verder gaat verzoeker er met zijn verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan voorbij dat arresten van de Raad geen precedentwerking hebben.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot de loutere stellingen dat hij zich heeft aangepast aan de westerse levensstijl, Frans en Engels spreekt en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Verzoeker laat echter na zijn beweringen te concretiseren en brengt evenmin een concreet element aan

waaruit kan worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden vervolgd door de taliban. Aangaande het uiterlijk van verzoeker, zoals zijn kledij, dient bovendien opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat deze uiterlijke kenmerken niet van die aard zijn dat hij deze niet kan aanpassen teneinde zich te conformeren naar de geldende normen van de Afghaanse maatschappij. Het gegeven dat verzoeker werkzaam is op de Belgische arbeidsmarkt, zoals blijkt uit de door verzoeker neergelegde arbeidsovereenkomst en tewerkstellingsattesten (stuk 1, bij aanvullende nota van 22 augustus 2024; stukken 1-3, bij aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting), kan aantonen dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf, maar dit is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa. Zo verzoeker in het verzoekschrift beweert dat hij in een voedingsfabriek werkt waar hij ook varkensvlees manipuleert, toont hij dit met geen enkel (begin van) bewijs aan. Uit de door verzoeker bijgebrachte stukken kan slechts blijken dat hij werkt in een bedrijf dat groenten en fruit verwerkt. Verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf en werkzaamheden bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in de voormelde terechte en pertinente motivering, die grondslag vindt in het administratief dossier, te ontkrachten of weerleggen, noch een gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aan te tonen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een jongeman van (minstens) 21 jaar oud die slechts drie jaar in België verblijft en in Afghanistan nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in Europa een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

14. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”* - vrije vertaling: *“Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15(b) Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.”*).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle beschikbare landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Uit de beschikbare landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

15. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land.

Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Logar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Logar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024.

Verzoeker bekritiseert de beoordeling van de veiligheidssituatie door verweerder, maar brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verweerder bij aanvullende nota van 19 augustus 2024. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's verwijst is immers dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS